

for den danske stat. Da koncessionshaveren i henhold til den nugældende lovs bestemmelser har eneretsbevilling på samtlige af loven omfattede råstoffer indtil 1988, vil en revision af praktisk betydning ikke kunne foretages, medmindre eneretsbevillingen ændres.“

Ved fremsættelsen af lovforslaget omtalte *ministeren for offentlige arbejder* nærmere beretningen fra det i 1946 nedsatte sagkyndige udvalg.

Udvalgets opgave var at fremkomme med indstilling om revision af loven, men det fik endvidere til opgave at undersøge ægtheden af det *saltfund*, som var en forudsætning for udstedelsen af eneretsbevillingen. Denne undersøgelse blev påbegyndt under krigen, men måtte stilles i bero den 29. august 1943.

Når udvalget ikke havde afgivet indstilling om ændring af loven, skyldtes det den omstændighed, at eneretsbevillingen på samtlige af loven omfattede råstoffer til 1988 var givet til et selskab, og at en ændring kun vil være af betydning, hvis eneretsbevillingen kan anfægtes.

„Interessen om spørgsmålet er derfor i første række, om saltfundet ved Harte den 13. november 1936 var et falsum. Udvalgets undersøgelser, der har haft en vid udstrækning og har været meget besværlige, har omfattet en lang række politiafhøringer her i landet og i udlandet Udvalget har endvidere foretaget forskellige geologiske undersøgelser, ligesom det har samarbejdet med andre sagkyndige og en tilkaldt engelsk geolog, professor S. E. Hollingworth.“

Den konklusion, udvalget kom til vedrørende saltfundet, var følgende:

„Når udvalget på det foreliggende grundlag skal foretage en bedømmelse af, om Ravlins saltfund ved Harte den 13. november 1936 må anses for ægte eller uægte, må naturligvis henses til, at Ravlin ikke har tilstået noget bedrageri, og at Østman ej heller har tilstået at have medvirket til et sådant. På den anden side er der mange væsentlige forhold, der peger imod ægtheden, således navnlig Østmans gennem alle afhøringer fastholdte forklaring om hans iagttagelser af visse mistænkelige omstændigheder, hans kompromitterende breve og hans notater, Ravlins økonomiske situation i efteråret 1936 og hans på væsentlige punkter selvmodsigende og usande forklaring samt hele det geologiske materiale. Alle disse forhold udgør i forbindelse med det iøvrigt oplyste så stærke indicier, at der for udvalgets medlemmer ikke består tvivl om, at saltfundet er et falsum.

Udvalget må således hævde som sin opfattelse, at det ved Ravlins boring den nævnte dag fremkomne saltstykke